

Telegraful Român

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni
150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. —
Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir pețit 10 Lei pe rând, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Impresii din Sondershausen

I

Sondershausen? — Un nume necunoscut, fără importanță istorică, fără zodie politică. Un orașel pierdut printre alte multe în imensitatea de spațiu a Marelui Reich. Și desigur așa ar fi rămas și pentru mine, dacă într-o zi n'aș fi primit, — îmbietoare ca un pisc de munte — solia că acolo, la umbra Kyffhäuser-ului legendar, sub ocrotirea seculară a pădurilor Turingiei, în mima Germaniei — pe unde, alături de statura lui Luther, strălucesc încă duhurile tutelare dela Weimar (Goethe, Schiller), acolo — în orașelul acesta anonim va avea loc singura »Universitate de vară« protestantă din anul acesta: a 11-a sesiune academică-ecumenică a Academiei Luther. »Luther Akademie« din Sondershausen împlinesc deja 10 ani de activitate; iar dinădău anii chiar dintru început — când Academia avea numele modest de Seminar Apologetic — anul acesta se prăznuia 25 de ani de existență. Un jubileu promițător. Și semnificativ: — însemnează că Academia nu e o ficțiune, ci o încheiere intimă, concretă cu realitatea, cu nevoile vremii... Sondershausen... Intr'adevăr un orașel. Dar nu atât de neînsemnat. În împrejurimile lui stăruie prezența unei întregi istorii, dela împărăția imperiului medievă, concretizată în figura legendară a lui Friederich Barbarosa — care și-a avut scaunul de domnie prin părțile acestea — până în vremea Reformei și a fărâșirii Marelui Reich de astăzi. Nici nu se putea un oraș mai potrivit pentru Luther-Akademie. Fost rezidență a principatului von Schwarburg, Sondershausen posedă un castel destinat conferințelor de vară și o tradiție culturală, mai ales o tradiție muzicală. Ferit de trepădăria marilor orașe moderne, ascuns între dealurile împădurite ale Turingiei, piesajul și viața lui îmbie la liniște, la meditație. De aici — cale de patru ore cu trenul e — Eisleben, locul de naștere al lui Luther și tot atât de aproape Erfurt, orașul studenției, noviciatului și profesoratului lui Luther, înainte de a pleca la Wittenberg. Tot amintiri scumpe lutheranismului...

Academia a răsărit dintr-o inițiativă particulară, nu e o instituție bisericască. De altfel ca în protestantism: totul poartă peceta unui anumit individualism. Biserica e mai mult chestiune administrativă, decât comunitate exterioară vie. Și totuși e mult farmec, multă dăruire în aceste inițiative individuale și mai ales multă sete spre comuniune. E ciudat, pentru că e paradoxal: am avut impresia că tocmai această sete de comuniune este chiagul care face Academia atât de necesară, atât de actuală. Pentru că oricât protestantismul s'ar caracteriza prin individualism, cei ce

trăesc cu adevărat în duh creștin nu se pot elibera de sub povara nostalgiilor comunitare: Hristos nu se poate fărâmița în milioane de conștiințe individuale; El este Același în toți. De aceea Creștinismul este o excelentă comuniune. Și nici un creștin — ori cărei confesiuni ar aparține — nu se poate sustrage acestui duh, care s'a manifestat atât de minunat în primele veacuri creștine. Simțământul comunității nu e o descoperire modernă: el e o permanență în lumea creștină. Suprema lui întru pare e în Biserică. De nostalgiile lui nu e ferit nici protestantismul: Academia e o expresie fragmentară a acestor nostalgi. O bisericuță, dar nu o Biserică...

Sufletul Academiei îl constituie prof. Carl Stange dela Göttingen, o figură iluminată de înțelepciune și bunătate creștină: un caracter tipic protestantismului evanghelic (ortodox). Activitatea lui teologică e destul de vastă, mai ales în domeniul doctrinei lui Luther; renumele lui științific exercită o evidentă influență în special asupra teologiei suedeze și finlandeze. Publică — în colaborare cu Paul Althaus, Adolf Köberle și Georg Wehrung — de 18 ani — »Zeitschrift für systematische Theologie«, în care Ortodoxia i s'au închinat nu arar studii importante. Personalitatea lui a creat aproape totul: el e centrul organizator și animator...

Scopul? — Definit lapidar: 1. Revizuirea pozițiilor față de Luther și față de prezent; 2. Bucuria trăirii comunitare. Revizuire, în sens de meditare, de adâncire. Majoritatea participanților la ședințe — afară de conferențieri cari sunt profesori universitari — sunt preoți. Aici au ocazia să se cunoască unii pe alții, să-și mărturisească gândurile și faptele, să mediteze asupra adevărilor evanghelice, asupra adevăratei linii protestante, să se întărească în convingeri, să ia contact cu noile direcții teologice și cu noile curente ale vremii, să li se deschidă zări de inițiative înnoitoare. E o adevărată școală de înprospătare a cunoștințelor, de lărgire a orizonturilor, »de punere în curent cu vremea«, de înrădăcinare în adevăruri și convingeri vechi, tradiționale. Căci, oricât ar părea de paradoxal, protestanții au o viață: începutul ei nu e în primele veacuri creștine, ci este în sec. 16-lea. Și dacă pentru noi e valabilă întotdeauna chemarea: înapoi la sf. Părinți, pentru ei e actuală lozincă: înapoi la Luther. Dincolo de Luther nu există nimic, decât numai sf. Scriptură. E, în libertate protestantă, o îngrădire de perspective mai pronunțată decât în »tradiționalismul« ortodox. Dar, oricum ar fi, astfel de cursuri sunt bune și necesare nu

numai pentru protestanți, ci și pentru preoțimea românească: în acest sens, nevoile sunt aceleași în România, ca și în Germania. Adaog, că participării — profesori și preoți — suportă personal toate cheltuielile (călătorie și găzduire).

Cum se realizează scopul Academiei? — Cea mai mare și mai importantă parte o constituie cursurile (conferințele). Un program încărcat și variat: după un scurt serviciu divin, urmează conferințele (între orele 9-12). După masă dela 4-6 discuții asupra celor audiate dimineața. Seara la 8,

o conferință. La cursuri se adaugă excursiile în împrejurimi, concertele orchestrei din Sondershausen și serbările de seara (Dumineca), înmuiate într-o atmosferă de largă comuniune duhovnicească. Toate acestea colaborează ca preoții să plece după două săptămâni (2-15 August) în parohiile lor cu o nouă lumină în gând, cu o nouă flacără în inimi.

Sondershausen?... — Un orașel pierdut în imensitatea Marelui Reich — și o vatră de meditație și întărire a protestantismului evanghelic.

N. MLADIN

Mila Creștină

III

Din cele expuse până acum rezultă cu evidentă, că porunca milei stă în centrul creștinismului ca expresie vie a supremei sale porunci: iubirea de Dumnezeu și de aproapele, și în consecință este un element ce face parte din însăși esența lui.

Așa fiind, e de așteptat să se fi ridicat obiecțiuni împotriva milei creștine, pentru că dușmanii creștinismului sunt — implicit — și dușmanii ei. Dar obiecțiunile împotriva milei creștine nu pornesc numai din divergențe de concepții, ci și din răstălmăcirea ei într'un fel sau altul.

Cele mai serioase obiecțiuni aduse poruncii milei creștine, sunt următoarele:

1. Mila creștină vădește prea pregnant deosebirea de stare materială între oameni și — prin aceasta — stimulează și întreține lupta socială și de clasă.

E o acuză cu totul gratuită și neserioasă. Pentru că — prin acțiunea ei din dragoste și întru dragoste — mila nivelează și diferințele de stare materială și rezolvă în modul cel mai fericit anevoioasa problemă socială a repartiției bunurilor, a cărei soluționare arbitrară este un continuu ferment de luptă între clase. Departe de a alimenta lupta socială, împlinirea intensă a poruncii milei creștine o reduce considerabil; ba, împlinirea deplină a ei ar desființa-o aproape în întregime.

2. Concepția spartană și nietzscheană despre rostul vieții umane infierează mila creștină ca pe una ce-i sub demnitatea noțiunii de om adevărat și plin și promovează tot odată trândăvia și oblađuirea neputințoșilor. Încă stoicul Zenon, care elogia de altfel virtutea în general, învață că mila-i o boală spirituală care este a se suprima fără cruțare; el zice: »De aceea de infim spăl mâna, care ajută celui ce suferă, de aceea mi-ași spăla și sufletul«. Nietzsche, propoveduitorul vașnic al supra omului, este și mai drastic: »Există astăzi

aproape peste tot în Europa o sensibilitate și susceptibilitate bolnavă pentru durere de asemenea o necumpătare desgustătoare în tânguire...«; sau: »Ah, unde în lume se întâmplă prostii mai mari decât la compătitori și ce în lume produce mai multă durere decât nebuliile compătitorilor?« Critica celor ce profesează această concepție, merge și mai departe, afirmând că este nebarbătesc a pune atâta valoare și greutate pe mângăiere. Într-o lume în care se practică porunca milei, bărbăția cu virtuțile ei înrudite, ca: sobrietatea, stăpânirea de sine, întărirea inimii și disprețul durerii, sunt stânjenite. Insuși marele Goethe afirmă, că prin milă lumea întreagă e transformată într'un spital imens, în care fiecare e pacient și infirmier totodată. Pe aceeași linie se mișcă și cugătarea lui Nietzsche când zice: »Timpurile tari, culturile nobile văd în milă, în »iubirea de aproapele«, în lipsa de sine și a simțământului personal ceva disprețuitor«. Nu numai că i sub nivelul calității de bărbat, mila e chiar primejdioasă ca una care promovează neputința și suferința: »Creștinismul se numește religia milei... Dacă se compătimeste se pierde putere. Prin milă se înmulțește și se multiplică încă pierderea de putere, pe care o aduce vieții deja suferința în sine. Insuși suferința devine contagioasă prin milă«.

Deși pare mai serioasă, nici această obiecțiune nu rezistă criticii obiective. În felul cum e înțeleasă și cum se practică, compătimirea nu se poate identifica cu porunca milei creștine. Pentru că: a) Unii dau ajutor îngrozit fiind de privesc un om căzut în nenorocire și pentru a nu cădea și ei într'un atare destin; b) alții pentru ași ușura conștiința chinată de mustrările din cauza săvârșirii unor păcate; c) această compătumire profană se practică de obicei numai față de aceia care-s de acelaș sânge și de aceeaș stare socială. E iubirea, pe care — după cum remarcă

Mântuitorul — o practică și păcătoșii și păgânii (Cf. Luca VI, 32). Atari gesturi sunt expresii ale iubirii de sine, simțământ personal lărgit în dimensiuni, dar nicidecum compătimitate proprie zisă.

Există, ce-i drept, și o milă sentimentală și exagerată, care-i de disprețuit și pe care unii o exploatează; împotriva acesteia se ridică pe drept Nietzsche. Creștinismul sesizează viața în pură ei realitate; el nu vede numai răul din viață, nu numai plânge cu cei ce plâng, ci se și bucură cu cei mulțumiți și fericiți. Pe de altă parte, adevărata milă este aptitudinea de-a recepta durerea altuia nu pur și simplu cu simțurile, cu nervii, cu fantazia și nici cu arcanul unor teorii oarecare, ci cu inima, care — uitându-se pe sine însăși — face durerea altuia proprie ei, pentru că se simte una cu cel nenorocit. Această putere rară este baza naturală a milosteniei pe care o potentează și plinește iubirea creștină și focul harului dumnezeesc.

Cât privește în special obiecțiunea că mila promovează neputința și suferința, ținem să observăm următoarele: E chiar ridicol cum »puternicul și nobilul supraom« al lui Nietzsche se înspăimântă de suferința pe care trebuie să o ia asupra sa prin practicarea milosteniei!.. Ce »nobil« își întoarce el privirile (ca preotul și levitul din pilda Samaritanului milostiv: »și văzându-l a trecut pe alături« Luca X, 31 și 32), pentru a nu trebui să ajute pe cel nenorocit, pentru că nu a simțit povara lui, pentru că el, eroul, are deja de-ajuns în »pierderea de putere pe care durerea o aduce vieții«, pentru că nu poate face nimic, nu poate fi milostiv... Nu-i mai bărbat și mai om acela, care se luptă cu suferința și o biruște, care are putere să poarte nu numai suferința sa, ci și a altuia, decât acela care se teme și fuge de durere?... De fapt, sub vălul unei aparențe de putere se ascunde cea mai lamentabilă și detestabilă neputință. Explicația e faptul că nu se sesizează nici se acceptă realitatea ca atare, ci o idealizează, plutind pe deasupra ei. Ori, pentru a îndrepta realitatea dată, trebuie să o cunoști adecvat și să o iei în piept, nu s'o neglijezi sau să fugi de ea.

3. Porunca milei creștine este de prisos, deoarece există o milă publică și sistematic organizată și fiecare ins e învățat să ajute.

E o obiecțiune pornită din increderea prea mare în puterea rațiunii umane de-a organiza și îndrepta viața socială. Fapt este, că mila public organizată și oficializată nu poate înlocui efectiv porunca milei creștine, activitatea caritativă creștină. În țările apusene, de pildă în Germania, în care mila publică e foarte bine organizată, s'a făcut constatarea că fără raportul intim cu caritatea creștină toate grijile sociale rămân neroditoare.

4. Împlinirea poruncii milei creștine tămăduiește mizeria umană numai diletantist și fragmentar, nici decum integral.

Obârșia acestei obiecțiuni este exigența exagerată față de mila creștină, alimentată de sesizarea necorespunzătoare a realității și de tendința dușmană de a subestima sau compromite creștinismul ca factor social.

Mizeria umană este strâns legată de om și de stadiul actual al cosmosului și nu poate fi total și definitiv înlăturată. Despre acesta ne-a asigurat însuși Mântuitorul, când a zis: »Pe săraci pururea îi aveți cu voi« (Mat. XXVI, 11). Oricât de restrânsă interpretare s'ar da acestui mult discutat loc scripturistic, el mărturisește prezența sărăciei (fizice sau psihice) umane în lume până la sfârșitul veacurilor. Mizeria umană e in-

disolubil legată de chipul și structura actuală a lumii, în care puterea răului nu-i înlăturată complet și definitiv și în care mântuirea și transfigurarea se face într-o apăsare și durere. În consecință, înlăturarea totală a suferinței din lume rămâne mereu un ideal spre care tindem, dar care se va realiza numai dincolo. De aceea porunca milei creștine nici nu urmărește tămăduirea întreagă a suferințelor sociale, ci numai ameliorarea lor în măsura realizabilă în condiția actuală a existenței. A cere mai mult decât atât, însemnează a pretinde imposibilul, a cere depășirea actualei stări a cosmosului. Nu-i un punct de vedere pesimist acesta, ci realist, și deaceia cel mai sănătos și mai eficace.

5. E o disensiune și inconsecvență internă a doctrinei creștine faptul că pe de o parte recomandă și ferește suferința, purtarea »crucii« și o pune în centrul ei, iar pe de altă parte propoveduiește ca cea mai înaltă virtute a ei pe aceea, care vrea să aline și tămăduiască în cea mai mare măsură posibilă.

Realitatea creștină e prea tainică în însăși esența ei, pentru ca să poată fi simplificată în felul acesta. Crucea Domnului, care stă în centrul vieții creștine nu-i în deosebi și exclusiv suferință; suferința nu-i sensul vieții creștine, ci numai expierea păcatului și piatra de încercare a vieții. Crucea însemnează totodată — și în aceeași măsură — luptă titanică cu răul și cu viața, spre a o face mai bună, mai ușoară și mai frumoasă. E deci evident, că chiar în semnificația crucii creștine mila se încadrează minunat și perfect.

Pe înfăptuitorul milei creștine nu-l preocupă deloc chestiunea dacă suferința trebuie suprimată sau eroizată, ci pe el îl interesează omul care suferă.

Suferința și mila nu pot fi înțelese adecvat decât printr'o sesizare cât mai realistă a vieții și nu prin idealizarea sau poetizarea ei. Umăritaristul, bunăoară, începe — în cecece privește tabloul omului — cu un om »ideal«, care-i dela natură bun, nobil și nevinovat, care nu merită nici o suferință și care totuși e chinut mereu. În consecință, el simte orice durere, orice trebuință de-a suferi ca o nedreptate, ca o pretenție exagerată, ca o insultă, ba chiar ca o provocare, ca un fapt împotriva căruia trebuie să protestezi necontentit și apăsător. Milostivul inspirat și mișcat de o atare concepție ține întotdeauna parte cu omul, cu cei apăsați, cu cei pedepsiți, și-i împotriva celor puternici, cari pot pricinui suferința, prin urmare în deosebi împotriva autorității, ba chiar împotriva lui Dumnezeu însuși, care n'a făcut și n'a rânduit lumea bine. În această compătimitate se ascunde totdeauna patosul răsvrătirii lui Faust, cel cu pumnii strânși, în care Dumnezeu ca »vinovatul« nu mai e văzut, ci se caută un altul »mai bun și mai înțelept«; această iubire »rară« e mereu amestecată cu cea mai neîmpăcată ură care caută neadormit și cu sete de răzbunare un țap ispășitor (pe acesta știe să-l găsească sub diferite nume și-l face vinovat de toate), pe care a-l pedepsi, a-l face inofensiv sau a-l nimici e o faptă bună.

Idealul consecvent al acestei iubiri de oameni este țara trântorilor, a căror pace o constituie pactul de neagresiune al slabilor: »Nu mă mușca, căci nici eu nu te mușc«, iar fericirea lor cea mai mare cantitate posibilă de tihnă și plăceri, cari se împart de către funcțiunile statale în doze priitoare și normale, ca nici unul să nu primească prea mult.

Nu numai că-i o utopie, dar atare concepție naște eroi sau nemernici. Când încercăturile devin

prea mari și dacă pericolul îi depășește, pentru eroi există numai o singură »izbăvire«: moartea glorioasă, eroică. În afară de faptul că duce la moarte, cunoașterea serioasă și adâncă a vieții ne arată că lumea nu constă numai din puternici, din sănătoși, nu prezintă înfățișarea zugrăvită în literatură. Cine pune în discuție faptul dacă mila e sau nu necesară, acela nu cunoaște viața în realitatea ei, ci plutește deasupra ei. Pe lângă aceasta, cea mai înaltă și eroică concepție despre viață s'a îngemănat splendid cu mila; și anume: monahismul activ, care are drept ideal apărarea și protejirea celor lipsiți și neputincioși.

Cine numai visează despre om, acela va cere mereu dela el prea mult sau prea puțin, acela va ajunge la decepție și dispreț. Milostenia odihnește pe cunoașterea adecvată a omului. Insuș Dumnezeu e milostiv cu noi până la moarte pe cruce, pentru că știe din ce suntem făcuți, pentru că ne cunoaște desăvârșit. Eroii milosteniei știu, că și de ce omul a căzut în suferință; ei știu (dacă pot sau nu explica acest fapt, e pentru ei o chestiune secundară) că rădăcinile suferinței trupesti sau sufletești merg până la păcatul strămoșesc, ei știu că suferința și moartea nu erau să fie; cauza prezenței ei în lume, e omul care s'a desvârlit în mod liber de Dumnezeu (isvorul vieții și al integrității trupesti și sufletești) și s'a dat durerii și morții. Redobândirea — în mai mare grad — a cecece a fost, se face numai prin ispășirea vinei. De aceea ei acceptă faptul suferinței fără protest, fără sensibilitate excesivă, fără pornirea de a exagera acuzându-o. Ei știu să se dedice ei cu seriozitate, hotărâre, tăcere și abnegație, vrednice de chipul unui erou; nu numai din mândria pură a afirmării și a apărării de sine în fața destinului, ci din știința limpede că bunătatea, milostivirea, și bunăvoința lui Dumnezeu față de om s'a ivit și a învins moartea; că răul nu a fost înlăturat cu totul și moartea și suferința rămân mai departe, ca mijloace pedagogice și încercări de cinstire ce nu mai poartă stigmul pedepsei, fiind ușurate în Hristos și transformate în scară ce duce la izbăvire și fericire deplină. Omul trebuie să treacă prin ele ca printr'un foc curățitor și transfigurator pentru a fi mântuit; însă ultimul cuvânt al existenței sale nu se cheamă apus sau moarte, ci fericire veșnică.

Grija celui ce săvârșește milostenie, este ca nici unul din semenii săi să nu rămână pe marele drum al »tregerii ca prin foc«, ca nici unul să nu slăbească așa de tare în puterile sale, încât să nu-i mai fie suficiente. El cunoaște comuniunea indisolubil de solidară a destinului nostru, știe că oamenii sunt avizați unii la alții; el știe ființa misterioasă a oamenilor, pentru a evita simpla împărțire a lor în eroi și nemernici, știe cât de adeseori puterea și slăbiciunea sunt amestecate, că fiecare ins puternic are locul său vulnerabil, că vitejia, neașteptată după aparențele exterioare, poate făși din cea mai pură șovăială sau sfială. De aceea el refuză dreptul de-a aprecia și judeca, cine-i »vrednic« sau nu de ajutorul său și întinde fiecăruia (care are nevoie de ea) mâna, așa cum și Dumnezeu i-a întins-o lui spre mântuire.

6. Milostivii își neglijează viața proprie pentru alții; mai mult: ei se uzează și mistue (se deslănțuie cu furie împotriva corpului lor și a sănătății acestuia) într'un mod pe care l-am putea numi sinucidere, iar Biserica creștină îi numește — pentru aceasta — sfinți. E frumos eroismul și jertfelnicia lor — continuă obiecțiunea, — dar nu-i logic ca omul sănătos și valoros să se jertfească celor

pierduți, idiotilor, imbecililor, schilozilor, să se îngroape pentru cei care nu mai au niciun viitor și nici o nădejde.

Obiecțiunea aceasta suferă de greșala de neiertat de a vedea în trecut acolo unde-i numai parțialul, de-a cunoaște serios realitatea. Căci unde creștinismul vede întregiri și contraste fructificatoare, precum și diferite misiuni și roluri, acolo ea vede contradicție.

Numai celor ce săvârșesc porunca milei creștine, li se cere o asceză sinucigașă? Soldatul, medicul sau omul de știință explorator nu-s în aceeași situație? Numai când se întrebunțează această asceză în direcțiune religioasă, este sinucidere?

Biserica creștină n'a socotit niciodată că viața pământească și sănătatea sunt bunurile cele mai mari. Ea a știut totdeauna — și în vremurile cele mai molatice și burgheze, pentru care eroismul era o batjocoră — că aparține vredniciei omului calitatea în virtutea căreia poate și trebuie să se jertfească. Ea a crezut totdeauna în chemarea divină extraordinară, precum și că orice suferință e o valoare.

Ajutorarea celui slab și jertfirea sănătății și a vieții pentru el nu-i sensul și nici idealul suprem al creștinismului, ca și suferința în sine; ci numai un mijloc spre ceva mai înalt: frumusețea spirituală. Spre a dobândi această bogăție și frumusețe supremă și indestructibilă, creștinismul străbate cu privirile și cu viața sa chiar și prin vălul cel mai tenace și mai înspăimântător, dacă e nevoie și prin jertfa morții.

Știind ce-i omul, creștinismul nu se lasă zăpăcit de formele cele mai ciudate și mai îngrozitoare ale vieții acesteia; de aceea părinții creștini socotesc copilul lor debil »dar dela Dumnezeu« și-l poartă pe inima lor ca pe un altar al durerii și al nădejzii, cu conștiința vie a bătăniei lui, dar și cu nădejdea tare că această ființă numai pentru durata acestei vieți pământești este ca un trandafir de deghizat iarna, însă făcut și făgăduit spre înflorire veșnică.

Solidaritatea indestructibilă dintre trup și suflet fac destinul acestor două părți constitutive așa de legat, încât nu-l poți mântui pe om decât în trup și suflet. Iubirea creatoare, bunătatea și atotputernicia lui Dumnezeu poate face și din leproși și idioti mosteni ai învierii, ai fericirii veșnice. Creștinismul cugeta și oblaudește pe om întreg: din și în trup și suflet, și spre acest om își îndreaptă grija, milostivirea și responsabilitatea sa.

Înlăturând fără patimă obiecțiunile împotriva ei, concluzia generală ce se impune este că porunca milei creștine e așa de consolidată în ansamblul doctrinei creștine, încât stă și cade cu aceasta.

Ea face parte constitutivă și integrantă din însăși viața cu adevărat umană, și numai constatarea acestui fapt e suficientă pentru legitimarea prezenței ei în lume.

Pr. Dr. CORNELIU SÂRBU

Nr. 10.937 Școl.

Concurs

La liceul ort. rom. „A. Șaguna“ din Brașov e vacantă spre suplînire catedra de matematică. Cei care doresc să suplinească, în cursul anului 1942-43, această catedră, să-și înainteze până la data de 15 Octombrie a. c. cererea însoțită de actele legale Asociației Arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu.

Sibiu, din ședința secției culturale din 1 Octombrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 11.187—1942 Ep.

Circulară

către Oficiile protopopești și parohiale din Arhiepiscopia ort. română de Alba Iulia și Sibiu

Se atrage atențiunea Oficiilor noastre protopopești și parohiale, că în baza dispozițiilor cuprinse în Deciziunea Nr. 50.530—942, dată de dl. Ministru Subsecretar de Stat al Românilor, Colonizării și Inventarului, publicată în Monitorul Oficial Nr. 187—942, protopopiatele și parohiile pot cere, prin cerere motivată adresată Centrului Național de Românilor, să li-se atribuie în mod definitiv din bunurile evreești aparținând astăzi aceluiași Centru, imobilele clădite de cari au nevoie pentru case protopopești, case parohiale și case culturale.

Indrumăm deci Oficiile noastre protopopești și parohiale din comunele în cari se găsesc astfel de imobile disponibile, să facă îndată cererea către Centrul Național de Românilor pentru a li-se atribui în mod definitiv imobilele de cari au nevoie.

Cererea va cuprinde următoarele:

1. Comuna și județul în care se află parohia și imobilul ce se cere.
2. Numele proprietarului evreu dela care s'a expropriat imobilul.
3. Datele funduare ale imobilului: numărul folii funduare și numerii topografici.
4. Descrierea imobilului, arătându-se numărul încăperilor din care se compune edificiul clădit.
5. Scopul pentru care se cere imobilul: casă protopopească, casă parohială, sau casă culturală.
6. Se va arăta în cerere, că parohia dispune de fondurile necesare pentru plata chiriei, respective a prețului de vânzare a imobilului cerut. Vor cere deci astfel de imobile numai acele parohii cari dispun de fondurile necesare la plată.

Cererile astfel întocmite se vor înainta de către parohii direct Consiliului nostru arhiepiscopesc cel mai târziu până la 20 Octombrie 1942, spre a fi promovate Centrului Național de Românilor cu recomandarea de a fi încuviințate; cunoscând că cererile pe cari le vom primi după această dată, nu vor putea fi înaintate acestui Centru, ear cererile cari s'ar înainta de către parohii direct Centrului Național de Românilor, și nu prin Consiliul nostru Arhiepiscopesc, — nu vor putea fi luate în considerare.

Pentru mai bună orientare se atrage atențiunea Oficiilor noastre protopopești și parohiale, că se tratează acum numai de atribuirea de imobile clădite — case —, deci cererile nu se pot referi la atribuirea de pământ cultivabil expropriat dela evrei. Sibiu, 7 Octombrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Fapte și experiențe din războiul sfânt

Bucuria pascală în lumea pravoslavnică

Paștile în Rusia, da, azi noapte la slujba Invierii am trăit ceva din fiorul bucuriei de Paști al ortodoxiei rusești. Norodul a venit în număr mare la miez de noapte și în desăvârșită liniște a ascultat sfânta slujbă săvârșită în limba română. Ostașii erau și ei de față într'un număr mare, în frunte cu ofițerii, peste ună mie. La vreme potrivită „Hristos a înviat”, cântat cu putere de sute de ostași, a mișcat mult populația civilă, martoră tăcută. Doar unii din civili cuprinși de valul cântării de biruință a ostașilor, cântau și ei melodia și îngânau cuvintele românești. La ora 1,30 slujba Invierii s'a sfârșit, ostașilor prezenți le-am împărțit „Paști” după obiceiul din Ardeal, iar după câteva cuvinte de creștinească urare, în care am arătat situația deosebită în care se află oștirea română, s'a dat semnalul pentru întoarcerea în cantonamente. De acum începea praznicul localnicilor. M'am adresat lor cu cuvintele în limba slavonă: „Hristos voskrese”, deodată și cu multă bucurie au răspuns: „Voistinu voskrese”. Au cântat apoi de trei ori cântecul Invierii, cu toată în-sufletirea. Mișcătoare a fost priveliștea pe care o înfățișa adunarea lor. Totul alcătuita un cerc mare, înșiruindu-se asifil familie după familie. Înaintea fiecărui grup familiar era așezat un coș mare cu bunătăți de Paști: cozonac, ouă roșii, unt, sare, iar deasupra fiecărui coș ardeau atâtea lumânări câți membri vii erau în familie.

După cântarea „Hristos voskrese” s'a făcut liniște, cercul celor peste una mie de credincioși, adăpostind coșurile cu lumânările aprinse, era atent la slujba aghiasmei de Paști. Este o dătină rusească pe care am împlinit-o și subsemnatul pentru a nu rupe astfel vechile tradiții creștinești care au fost înlăturate doar pe o vreme de stăpânirea bolșevică. După aghiasmă așteptau cu toții stropirea cu apă sfințită a coșurilor cu bunătăți. Partea mișcătoare a prăznirii începea abia acum. Pornind cu căldărușa la stropirea bunătăților, salutăm fiecare familie cu „Hristos voskrese” și stropiam îmbelșugat coșurile cerând binecuvântarea cerului peste prinoasele ce cuprindesau. Deodată o seamă din cei de față s'au reunit, și au pornit un torent de cântare. Credincioși din cei mai bătrâni, în majoritate femei, alcătuiseră un cor și au început a cânta rând pe rând tot

„canonul Paștilor” dearostul. Corul avea conducerea iar ceilalți luau și ei parte la cântare.

Dar cântau cu inimile înălțate, era un fel de explozie de bucurie dintr'o încătușare supărătoare și acum cântau eliberarea cu o bucurie negrăită. La strălucirea palidă a lumânărilor vedeai fețe aureolate de un nimb din altă lume, trecute oare cum din lumea aceasta și stăpânite de cerească bucurie, se confundau în cântece de slavă, pentru Hristos, mirele iubit, care prin Invierea sa din morți, a revărsat atâtea lumină și atâtea sfântă mângăere în sufletele credincioase.

Iată, bucuria de Paști a ortodoxiei rusești am văzut-o acum în noaptea Invierii cu ochii noștri. Fără să vreau am făcut asemănarea între acest șuvoi năvalnic de bucurie și între felul prăznirii Invierii din Ardeal. Este o mare deosebire în această privință. De măritul praznic al Invierii Domnului Hristos există și la noi o bucurie, dar această bucurie în inima ardeleanului este mult mai potolită decât în sufletul rusesc. Parcă văd pe creștinii dintr'un sat de pe Mureș sau de pe Târnave: în strănele lor din biserica modestă ei sunt liniștiți, au lumini aprinse în mâni și în ochii sufletului; murmură încet după cântăreț cântările Paștelui. Dar la toată bucuria Invierii sunt de față numai, văd cum se petrece, dar nu se lasă răpiți de ea, nici nu sorb pâvă la lacrimi din „băutura cea nouă” și plină de vrajă a veseliei cerești pricinuite de Invierea lui Hristos.

Unii din ostașii, noștri, în convorbirile avute mai târziu mi-au arătat că au fost adânc mișcați, că cele petrecute în noaptea Invierii i-au zidit mult; credința poporului românian la nămit și amintirea acestor Paști va rămâne multă vreme vie în sufletul lor.

La fel au mărturisit și unii din domniile ofițeri rămași de față. Invățătura din cele petrecute e îmbucurătoare. Dacă un popor după 25 ani de stăpânire bolșevică știe să se arate în felul acesta, însemnează că Hristos cel înviat a treia zi este o putere vie în mijlocul vieții omenești și credința în acest Hristos nu poate fi clătinată ușor din inimi, nici chiar de un regim diavolesc cum a fost cel sovietic. Peste valurile înviforate ale răutății omenești și ale meșteșugurilor drăcești, Hristos guvernează în lume și povățuiește spre adevărata lor împlinire destinele noroadelor.

Preot GHEORGHE SECAȘ

Rugăciune pentru ploaie

Soarele își trimitea razele de jaratic și pârjolea în văpaie de foc, toate podoabele verzi ale firei. Cerul era limpede de mai multe săptămâni, pe cărările albastre nu s'a zărit nici o umbră de nor. Seceta făcea rupturi în glia care aștepta îndurarea Celui de sus ca să potojească setea pământului.

Era o așteptare grea și îngrijorătoare. La marginea unui izvor, se găsea în procesiune poporul unei parohii. Ingenunchiați într'o frățescă rugă, tineri și bătrâni urmăreau tăcuți cererea rostită de preotul satului:

„Doamne Dumnezeu atotțiitorul; carele ridici norii dela marginea pământului; carele ai făcut fulgerile spre ploaie, carele scoți vânturile din vistiəriile tale; carele chemi apa mării și o reverseși peste fața a tot pământul, Ție ne rugăm și ne cucerim, mărturisindu-ne păcatele noastre și cerând dela Tine mila cea bogată; deschide jghiaburile cerului; poruncește norilor să dea ploaie; miluește toate relele pământului ale tale; îndură-Te de bătrâni, de tineri, de prunci... Privește rugăciunile a tot norodului Tău și să nu lepezi suspinurile săracilor...”

Obștea creștină conștientă că singurul care poate deschide jghiaburile cerului și poate da ploaie la vreme, este Tatăl ceresc, și-a îndreptat nădej-dile pe cărările rugăciunii.

Din mijlocul acestei holde de suflete ingenunchiate la rugăciune se putea vedea patru tineri cari n'au ingenunchiat. Erau vreascurile uscate ale despărțirii din comunitatea conștientă de puterea credinței. Erau spicele mărețe dar goale din mijlocul holdei, care se apleacă la suflarea aspră a vântului.

Încă nu va da Domnul ploaie, — mi-am zis, — predica aspră a Cerului trebuie să mai dureze până atunci când își va pleca genunchii la rugăciune și tineretul.

Din văzduhul plin de lumină, cineva mi-a șoptit cuvintele de muștrare ale Domnului nostru Iisus Hristos: „Căci de cel ce se va rușina de mine și de cuvintele mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni în mărirea Tatălui său cu sfinții îngeri”.

Preot Gh. Șerbu

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

o artă proprie a sa, contribuind astfel împreună cu celelalte arte în mare măsură la prosperitatea bisericii naționale.

Cum se explică rezistența bisericii ortodoxe din Ardeal în fața atacurilor catolice și de reformă calvinistă pe timpul păstoririi arhiepiscopilor Ghenadie II și Iorest între anii 1628—1643? Cântările practicate pe atunci, ca și azi în biserica lutherană și calvină din Ardeal, a căror construcție muzicală sânt cântece profane relate de diferiți autori în forma de romanțe devenite populare, ale căror melodii n'au nimic comun cu glasurile bisericești ortodoxe de origine divină, sânt strălune de cântările noastre, fără nici o influență asupra caracterului muzical popular românesc.

Cântarea bisericească ortodoxă a cărei formă muzicală s'a adaptat doinelor populare, într'o mișcare liberă de doină românească, a devenit artă populară națională. Această artă diferă cu totul de tipurile compozițiilor clasice ale autorilor străini de muzicalitatea naturală a specificului popular bisericesc, sânt genuri muzicale inadapabile sufletului românesc.

Prin urmare, cântările populare bisericești prin bogăția motivelor muzicale cari s'au născut din mediul de viață creștină, convețuesc într'un raport de înrudire. Dialectul muzical al românilor din

toare doinelor noastre, dispar după o scurtă trăinicie, pentru că expresiile fragmentare ale glasurilor, cari sunt amestecate în cântările populare, lipsesc.

Cântările primilor creștini — care au evoluat din cetirea declamatorică sonoră a psalmilor și a stihirilor biblice, din puține intervale sonore a izvorât o muzicalitate misterioasă, cuceritoare, atât prin originalitatea ei creștină, cât și prin sistemul de a se cânta în prozodie. Aglomerația cântărilor creștine apărute din belșug în primele veacuri cu tonalități create din mediul religios creștin, sa ajuns la apogeu cu mulțimea lor, fiind nevoit St. I. Damaschin a sistematiza cântarea creștină, notându-o cu diferite semne, culegând caracterele tonale autentice creștinești din ansamblul cântărilor practicate la serviciile divine, și formulându-le în modele melodice augmentabile numite glasuri, iar nu game bisericești.

Dar influența muzicală a celor 8 glasuri, nu numai că a contribuit la răspândirea creștinismului, ci a adus și o reformă care a schimbat expresivismul instinctiv muzical al popoarelor încreștinate, dovadă că melodiile populare ale popoarelor ortodoxe se aseamănă, în schimb diferă enorm de muzica din apus, unde clasicismul și modernismul laic, artificial, împreună cu muzica bisericească vocală

și instrumentală, se bazează numai pe tonalitatea diatonică majoră și minoră.

În timpul din urmă, apusenii în lipsă de inspirații originale pentru muzica lor modernă, au început să împrumute din orient idei muzicale, a căror motive sunt păstrate de o tradiție milenară, unde dreptul de autor în ale muzicii nu a fost considerat ca un merit social și unde cântările sunt considerate ca o proprietate națională. Tot așa și la noi, muzicalitatea glasurilor bisericești ale căror cântări păstrează o continuă legătură cu ideile melodice izvorâte din inspirația primilor creștini, dar cari sau acomodat felului de a se cânta în stilul popular național, păstrează cu sinceritate flacăra muzicală a bisericii ortodoxe.

Cea mai evidentă dovadă a raportului de înrudire ce există între cântările populare cu cele bisericești, o avem în colindele noastre care fac puntea de trecere între ele. Colindele care sânt cântece populare cu caracter religios, sânt considerate ca cele mai vechi poezii în forma artei populare, culturale, încă din antichitate de strămoșii noștri. Cântarea bisericească din Transilvania, adaptându-se simțului muzical popular creat din mediul de viață românească, se cântă în stil popular autohton, iar poporul român consideră această muzicalitate bisericească ca

FOIȘOARA

Raportul dintre cântarea bisericească și cea populară

Pentru lămurirea mai adâncită a raportului dintre muzica cea clasică și cea populară, n'avem decât să controlăm impresia ce o lasă cântecele clasice și cele populare auditorului.

Muzica zisă clasică, sau modernă de azi, se deosebește cu totul de cântările populare, din ale căror tonalități și intervale fac parte și glasurile bisericești ortodoxe; iar inspirația cântărilor populare, în ale căror idei melodice se evidențiază specificul românesc, arată pe autor, națiunea întregă.

Doinele noastre, cântate în intervalele mărite, micșorate, și tonalitățile lor naturale, creiază o atmosferă de demnitate națională, pentru că frazele melodice au în sine fragmente și din cântările bisericești, iar această înrudire a cântărilor alimentează și înspre viitor originalitatea autentică a artei muzicale românești.

Încercarea făcută de unii autori de a introduce melodii străine, dar asemănă-

INFORMAȚIUNI

Expoziție în Sibiu. Comitetul de organizarea expoziției agricole, zootehnice, și de industrie casnică a județului Sibiu, anunță că solemnitatea deschiderii expoziției din 11 Octombrie 1942, se face pe terenul Târgului de Mostre la ora 9^{1/2} cu Serviciu religios, urmat de: Cuvântul de deschidere, rostit de dl Colonel Vasile C. Mihallescu, prefectul județului; o expoziție asupă de organizarea și desfășurarea expoziției, de către dl ing. Traian Suciu Sibianu, directorul Camerei agricole; vizitarea expoziției; dansuri naționale executate de grupuri de țărani. D. a. decernarea premiilor. — În Piața Unirii, ora 16: Defilarea primarilor și agenților agricoli, — cortegiilor, formate în grupuri de țărani români și germani, din costume naționale. — Trecerea în revistă: a animalelor premlate, a carelor alegorice.

Rezultatul colectei pentru „Darul Ostașului”. Rezultatul colectei la Sibiu și județ, din zilele de 29 și 30 August, pentru „Ziua Ostașului” cuprinde următoarele cifre: Flanele 3527 buc., mănuși 2124 perechi, ciorapi 8637 perechi, mănușe 1000 perechi, șaluri, glugi 1750 bucăți, căciuli, caprioane, 900 bucăți, cojocuri, pieptare, blănuri 700 bucăți, lână pentru prelucrat 1500 kg., piei diferite pentru prelucrat 1258 buc., efecte care necesită mici reparații și altele care vor reveni Patronajului: 3800 bucăți. Intreaga valoare a acestor articole întrece suma de 7 milioane lei. — Cu această ocazie, Președintele comitetului, dl prefect col. Vasile C. Mihallescu, pe această cale, aduce călduroase mulțumiri tuturor celor cari au înțeles chemarea Doamnei Maria Mareșal Antonescu și au dat pentru ostașii noștri de pe front, sau au contribuit pe lângă aceasta și cu munca lor dezinteresată la reușita acestei colecte.

Culturale. Intelectualii din Valea Jiului au ținut recent o adunare în orașul Petroșani, unde au hotărât să organizeze o serie de șezători culturale în diferite localități. P. C. Sa păr. prof. I. Duma, din Petroșani, a declarat că este binevenită mișcarea culturală plănuită. Întâia șezătoare se va desfășura în ziua de 19 Octombrie c., în sala teatrului muncitoresc din acel oraș.

Internat pentru seminariștii monahi. Indată ce s'a desființat seminarul monahal dela Cernica, (în județul Ilfov, cu o mănăstire zidită în 1608 de Vornicul Cernica Știrbel), I. P. S. Mitropolit Nifon al Olteniei a luat măsurile, încă din anul trecut, ca elevii seminariștilor să fie repartizați la seminarul din Râmnic-

Vâlcea. Cu ziua de 1 Octombrie 1942, tineretul monahal, din eparhia Mitropoliei oltenice, va avea un internat în R. Vâlcea, în vechiul local al fostei episcopii, unde funcționase odinioară vechiul seminar. Aici tinerii vor avea sală de repetitor, dormitor și sufragerie, iar orele de curs vor fi urmate la seminarul sf. Nicolae din acel oraș.

Sărbătorire. O șezătoare literară, organizată de Societatea scriitorilor ardeleni, s'a ținut Duminec trecută în sala de sărbători pe sexagenarul, distins scriitor, Ion Agârbiceanu. S'a făcut la acest prilej, citiri din scrierile de seamă ale purtătorilor condeiului românesc de astăzi. Din partea Academiei Române a salutat pe cel sărbătorit dl Dr. Papilianu. Au mai vorbit dlui Grigorie Popa, în numele gazetarilor, Iuliu Maior dela Blaj, M. Peculea, prof. Roth în numele germanilor din România. Le răspunde tuturor, într-o măiastră cuvântare, scriitorul Ion Agârbiceanu.

Potrivite măsuri. Comisiune de control a literaturii de romane politiste și de aventuri, ce rătăcesc și amăgesc spiritul cetitorului, a luat măsurile împotriva mai multor ediții bucureștene, care au pus în circulație astfel de producții otrăvitoare de suflete. Li s'a acordat un termen de 60 de zile în care astfel de producții au să fie scoase cu totul din circulație. — Măsurile, luate în capitală, ar trebui imitate în celelalte orașe din țară, și a feri, prin aceasta, mai ales generația tineretului, de influențele unor librării și ambulanți cari ofer spre cumpărare asemenea „literatură” păcătoasă.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 11 Octombrie 1942, servesc: Prot. Mihail Neagu, prof. Zosim Oancea și dir. Dumitru Călugăr; diaconii: Ioan Circov și Dr. Nicolae Balca. Predică: Prof. Zosim Oancea. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4 Pr. Nicolae Vonica.

Miercuri în 14 Octombrie 1942, la Cuvioasa Paraschiva servesc: prot. Mih. Neagu, pr. Ștefan Morariu și prof. Ioan Beju; diaconii: Anatolie Scurtu și Dr. Grigore T. Marcu. Predică: Prof. Dr. Grigore T. Marcu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, cons. Gheorghe Secaș.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Cea mai răspândită Carte de Rugăciuni. A apărut în ediție nouă Carte de Rugăciuni pentru trebuințele iubitorilor noștri ostași și ale tuturor drepțmăritorilor creștini. Cu binecuvân-

Zece reguli ale fericitului Diadoh episcopul Foticeii

1. Regulă, a credinței, este cugetarea netulburată despre Dumnezeu.
2. Regulă, a nădejzii, este înălțarea minții spre cele nădăjduite.
3. Regulă, a răbdării, este stăruința neîncetată pentru a vedea pe Cel nevăzut ca văzut.
4. Regulă, a neibirii de argint, este să dorești neaverea, precum dorește cineva averea.
5. Regulă, a cunoștinței, este să te uiți pe tine când te gândești la Dumnezeu.
6. Regulă, a smeritei cugetări, este să uiți izbândirile câștigate, cu luarea aminte.
7. Regulă, a nemânieții, este dorința multă de a nu te mânia.
8. Regulă, a curăției, este să ai simțirea deapănarea lipită de Dumnezeu.
9. Regulă, a iubirii, este să mărim prietenia față de cine ne ocărăsc.
10. Regulă, a desăvârșitei desțărâri întru Dumnezeu, este să socotești ca bucurie aducerea aminte de moartea cea înfricoșată.

Trad. de Ieromonahul Serafim

țarea înalt Preasfințitului Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae al Ardealului, — care a spus că rugăciunea ne este izvorul cel dintâi al întăririi puterilor și nădejzilor noastre de mai bine.

Prețul 10 lei. A se cere dela: Consiliul Arhiepiscopesc din Sibiu.

Transilvania, revistă lunară de cultură, organ al „Astrei”, sub redacția dlui Ion Breazu, conține în Nrul 9, acum apărut, articole scrise de: I. Agârbiceanu, Al. Lapedatu, R. Căndea, Dr. P. Râmneanțu, S. Lupaș, V. Literat. — Cronici și însemnări întregesc și acest număr.

Nr. 10905/1942 Plen. (84) 2—3

Concurs

Pentru întregirea postului de protopop al tractului Orăștie, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Protopopul instituit va fi și parohul titular al parohiei I din Orăștie și va avea îndreptățire legală la următoarele beneficii:

1. Salarul dela Stat;
2. Locuința în casa parohială-protopopească;
3. Sesiune parohială în extenziune de 10 jug. pământ arător;
4. Stolele parohiale legale;
5. Diurna de protopop, dela Stat;
6. Diurnele dela vizitațiile canonice și dela deplasările oficiale.

Cererile de concurs, însoțite de actele cuvenite, se vor înainta Prea Venerabilului Consiliu arhiepiscopesc, în Sibiu.

Sibiu, la 1 Octombrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Șofeur mecanic

Consiliul arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu, angajează un șofeur mecanic priceput și cu practică îndelungată la conducerea și îngrijirea automobilului.

Să fie liber de armată, sau mai bătrân.

Informațiuni la Secretariatul Consiliului, strada Mitropoliei 32

Nr. 447—1942 (83) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II, Rod II, protopopiatul Săliște, în conformitate cu ord. P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc Nr. 10.159—1942, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat;
2. Stola obișnuită în protopopiat;
3. Relut de lemne.

Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea de candidare esoperată dela I. P. S. Sa Mitropolitul, se vor înainta în termen subsemnatului oficiu preoțesc.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Săliște, la 27 Septembrie 1942.

Dr. Dumitru Borcea
protopop.

Nr. 607—1942

(85) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Homorod Joseni, prof. Geoagiului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

- Venitele parohiei:
1. Salarul dela stat.
 2. Case parohiale noui, cu dependențele necesare.
 3. 9 jug. cad. pământ arător și fânaș.
 4. Stolele obișnuite în parohie.

Cererile de concurs, înzestrate cu toate documentele necesare, și cu încuviințarea înalt Prea Sfințitului Mitropolit, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc ortodox român al Geoagiului, iar candidații se vor prezenta în parohie, cu înștiințarea protopopului, pentru a face cunoștință cu poporul.

Geoagiu, la 1 Octombrie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al Geoagiului în înțelegere cu consiliul parohial.

Teodor Glodeanu
protopop

Nr. 8770—1942.

Comunicare

Se aduce la cunoștință că în lipsă de erezi, P. C. Protopop al Sibiului, încredințat de Consiliul Arhiepiscopesc, în baza §-lui 5 din regulamentul fondului de ajutorare preoțesc, a ridicat dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, ajutorul statutar de Lei 50.000, după Protosinghelul Evghenie Brânzescu dela parohia Hamba, decedat la 21 Iulie 1942.

Sibiu, din ședința secției economice, a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 25 Septembrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 9986—1942.

Comunicare

Se aduce la cunoștință că, C. preot Moise Popoviciu, dela parohia Bogatul-Român, în baza §-lui 5 din regulamentul fondului de ajutorare preoțesc, a ridicat dela Casa Arhidiecezană din Sibiu, ajutorul de înmormântare statutar de Lei 20.000, învenit după soția sa Ana, decedată la 1 Septembrie 1942.

Sibiu, din ședința secției economice, a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 25 Septembrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 206—1942

(86) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante Hașag de cl. III-a, din protopopiatul Mediaș, în urma pensionării parohului Ioan Dordea, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu toate supraedificatele necesare.
3. Sesiune parohială: 12 jug. arător și 20 jug. fânaș.
4. Stola obișnuită în protopopiat.

Cererile de concurs, cu toate documentele necesare și cu încuviințarea de candidare a înalt Prea Sfințitului Mitropolit, se vor înainta în termen Of. protopopesc ort. rom. al Mediașului, iar candidații se vor prezenta în parohie cu înștiințarea protopopului pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Mediaș, la 4 Octombrie 1942.

Oficiul protopopesc ort. rom. al Mediașului în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Crăciun
protopop

Editura și tiparul Tipografiei Arhidiecezane

Citiți, sprijiniți și

respândiți ziarul

Telegraful Român

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae